

свини? Ха, ха, азъ вече намислихъ. Ето на, азъ ще Ви из-
пратя една тълпа цигани, които могатъ неусѣтно да открад-
ватъ копчетата отъ дрехитѣ на хората. Това ще направи
впечатление!" При тия думи турскиятъ чиновникъ се изсмѣ
толкозъ грѣмогласно и сърдечно, че човѣкъ трѣбваше сжщо
тѣй да прихне да се смѣе.

фиг. 11. Плащане данъци на открито въ Орѣховица презъ 1872 г.

Въпрѣки ранния часъ по време на нашия разговоръ
на верандата предъ стѣята на мюдирѣ се събраха много
клиенти, защото въ ориента не признаватъ особени работни
часове. „Виждале ли, това е отъ сутринь до вечерь; хората
като че сж побѣснѣли да се разправятъ, а особено прокле-
тиятъ конски пазаръ ми създава много работа. Тука често
има по 300 коня за продажба, а пѣкъ нѣкой хитѣръ цига-
нинъ, яхне най-хубавия конъ, като че иска да го опита и то-
ку изчезне. Где да намѣря сега тоя пезев . . . !— Ето другъ
нѣкой се оплаква, че общарьтъ му направилъ обувкитѣ
твърде малки и при все това иска да му се заплатятъ. А
що да сторя азъ, ха, ха! — Начинътъ, по който мюдирьтъ
Мустафа изслушваше странитѣ, спорящи за дреболии, но
съ голѣма словоохотливостъ и какъ той разрешаваше, бър-
зо на гледъ най-объркани спорове, безъ да се докосне до
перото, ме забавляваше въ висша степенъ; странитѣ, обаче,
които биваха засегнати, може би намираха, че сждията от-
стъпва на шегобиеца и че нееднократно заради чудновати